

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem se sídlem Praha 2, Dřevná 382/2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **A. P.**, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2023, č. j. 5 A 12/2023 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Verčimáka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-44670-16/DP-2022 (dále „napadené rozhodnutí“) zamítl podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Jako důvod žalovaný uvedl existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu. Svůj postup odůvodnil tím, že od jedné z bezpečnostních složek státu získal informaci

č. j. D194/2022-OAM v režimu utajení (stupeň „*důvěrné*“; dále jen „utajovaná informace“), která popisuje skutečnosti, na jejichž základě lze dospět k závěru, že žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud se zabýval tím, zda utajovaná informace představovala dostatečný podklad pro závěr, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Po seznámení se s utajovanou informací naznal, že si nemůže učinit žádnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací. Bezpečnostní složka uvedla, že použila určitý počet zdrojů a zhodnotila stupeň jejich spolehlivosti. Zároveň sama konstatovala, že již orgánům státu předala veškeré informace týkající se tohoto případu, které mohla, a že žádné další informace o svých zdrojích a metodách neposkytne, neboť by to ohrozilo její důležitý zájem. Městský soud konstatoval, že vzhledem k uvedenému nelze dospět k závěru, že žalovaný unesl důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a neslučitelnosti pobytu žalobce na území ČR s jejími zájmy. Uzavřel, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění. Bude tak na bezpečnostní složce státu, aby vyhodnotila, zda je pro ni větším rizikem poskytnutí požadovaných informací příslušnému orgánu státu, nebo rezignace na jejich uplatnění v daném řízení. Městský soud zároveň upozornil, že si je vědom odlišného názoru vysloveného v rozsudku ze dne 21. 6. 2023, č. j. 8 A 75/2023 - 75, v němž dospěl tentýž soud k závěru, že shodná utajovaná informace splňuje i podmínku dostatečné věrohodnosti. Z důvodů uvedených výše však s tímto posouzením věci nesouhlasil.

[3] Dalším námitkám již městský soud nepřisvědčil. Předně vyhodnotil rozhodnutí žalovaného jako přezkoumatelné. Pokud jde o paralelní vedení souvisejících řízení různými orgány (řízení ve věci zrušení zaměstnanecké karty žalobce vedla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kdežto řízení v nyní posuzované věci žalovaný), městský soud ve shodě se žalovaným považoval tento postup za zákonný. K výtce, že žalovaný nedostatečně uplatnil zásadu vyšetřovací ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, městský soud uvedl, že řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je řízením návrhovým, kdy žadatel je tím, kdo disponuje předmětem řízení a stíhá jej tak povinnost tvrzení a povinnost důkazní. Souhlasil však s tím, že závěr žalovaného, že žalobcova podpora Ukrajiny by mohla být krycím jednáním, je závěrem spekulativním, založeným pouze na domněnkách žalovaného; nejednalo se však o otázku rozhodnou pro posouzení věci. K žalobní námitce týkající se odejmutí možnosti účinně uplatňovat procesní práva tím, že žalovaný žalobci neumožnil konkrétněji se seznámit s obsahem utajené zprávy, městský soud poukázal na právní úpravu utajovaných informací, s níž byl postup žalovaného v souladu; zároveň upozornil, že je to soud, kdo je z toho důvodu povinen zkoumat postup správního orgánu a důvody rozhodnutí i nad rámec uplatněných žalobních bodů. K přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce městský soud konstatoval, že žalobce se k těmto dopadům nevyjádřil a neposkytl ani žádné informace ohledně případné nemožnosti jeho vycestování do Ruské federace.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku věrohodnosti utajované informace, která byla podkladem pro vydání rozhodnutí. Nesouhlasí s názorem, že jde o informaci nedostatečně věrohodnou, jelikož neobsahuje dostatečně konkrétní informaci o jejích zdrojích. Informace sice není tak konkrétní, jako některé jiné utajované informace, jejichž původcem je například policie, nicméně je to dáno tím, že v tomto případě je jejím původcem zpravodajská služba. Úkoly zpravodajských služeb jsou jiného, často mnohem závažnějšího, charakteru, což se odráží i na jejich obsahu. Je sice pravdou, že popis zdrojů utajované informace je obecnější, to ovšem neznamená, že takový zdroj neexistuje, a že si zpravodajská služba celou věc vymyslela. Stěžovatel se domnívá, že se soud v odůvodnění rozsudku vypořádal s věrohodností utajované informace s jistým zobecněním, což vyvolává dojem naprosté nevěrohodnosti celého jejího obsahu. V textu utajované informace se uvádí jako jeden ze zdrojů konkrétní osoba, od níž minimálně část informace pochází. Utajovaná informace sice neobsahuje její jméno, ale jinak je určitelná. Jedná se navíc z pohledu stěžovatele o podstatnou část informace. Není tedy pravdou, že by zdroje utajované informace byly uvedeny neurčitě.

[6] Městský soud měl dle stěžovatele také hodnotit, jak tyto informace zapadají do celkového kontextu případu. Je všeobecně známo, že Ruská federace v současnosti čelí mnoha mezinárodním sankcím kvůli mezinárodnímu ozbrojenému konfliktu, který rozpoutala svou agresí na Ukrajině. Zejména jde ale o stát, jehož představitelé nešetří nepřátelskými výroky vůči celé řadě států Evropy včetně České republiky, přičemž některé z těchto výroků mají charakter otevřených výhrůžek. Jelikož se jedná o státní představitele, pak samozřejmě jakékoliv napojení osoby na tento stát či jeho organizaci je nutně rizikem pro bezpečnost České republiky. Bez významu není ani fakt, že Česká republika byla jednou z prvních zemí zařazených Ruskou federací na seznam nepřátelských států. Tyto skutečnosti bezpochyby zesilují naléhavost nezbytné ochrany ústavních hodnot v podobě ochrany bezpečnostních zájmů České republiky. Stěžovatel připomíná, že k naplnění důvodů pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu dostačuje *potencionální* hrozba pro bezpečnost České republiky, kterou lze spatřovat již v tom, že žalobce jednal v zájmu, či spíše prosazoval zájmy, Ruské federace na území České republiky. Současná situace ukazuje, že zájmy Ruské federace nejsou slučitelné s většinou zásad mezinárodního práva počínaje zákazem použití síly nebo její hrozby a konče zásadou svrchované rovnosti států.

[7] V této souvislosti stěžovatel poukazuje na posouzení otázky bezpečnosti státu v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16. Stěžovatel je stejně jako zpravodajské služby povinen odhalovat a eliminovat *potencionální* hrozby bezpečnosti České republiky, nikoliv čekat „až se něco stane“. Navíc tím, že žádný cizinec nemá Ústavou ČR zaručené právo na pobyt na území ČR, dostačuje pouze potencialita ohrožení bezpečnosti ČR k tomu, aby byl pobyt cizinci na území ukončen či nepovolen. Stěžovatel má za to, že závažnost údajů uvedených v utajované informaci v kombinaci se specifickou činností původce této informace, je dostatečným podkladem pro závěr o hrozbě, kterou žalobce představuje pro bezpečnost ČR a jejích obyvatel.

[8] Konečně stěžovatel podotýká, že otázka posouzení věrohodnosti utajované informace, která byla podkladem pro vydání jeho rozhodnutí, se stala spornou i u samotného Městského soudu v Praze. Městský soud stejnou utajovanou informaci vyhodnotil jako dostatečně věrohodnou na to, aby byl naplněn důvod pro zrušení

žalobcovy zaměstnanecké karty právě z důvodu hrozby, kterou představuje pro bezpečnost ČR. Jednalo se o věc vedenou městským soudem pod spisovou značkou 8 A 75/2023; v této věci byla též podána kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud vede řízení pod spisovou značkou 2 Azs 269/2023.

[9] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že považuje rozsudek městského soudu za správný a zákonný. Je totiž přesvědčen, že nepředstavuje žádnou hrozbu pro zdejší společnost či stát. Na jeho působení by navíc nemělo být nahlíženo „retroaktivní“ optikou v důsledku nastalých geopolitických změn. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[10] V doplnění vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že se doposud nemůže účinně bránit vůči poznatkům z utajované informace, neboť mu nebyla sdělena ani v uspokojivém (minimálním) rozsahu (což je v rozporu judikatorními závěry SDEU), nicméně je přesvědčen, že nemohlo jít jen o povšechné nejasnosti městského soudu ohledně zdrojů utajované informace, jak to naznačoval stěžovatel v kasační stížnosti. Žalobce požaduje, aby se kasační soud zabýval konkretizováním rozsahu zpřístupnění utajované informace, nejenom pokud jde o negativní vymezení, ale i vymezení pozitivní, tj., co a jak se může zpřístupňovat. S ohledem na rozsah zpřístupnění utajované informace by měl být soud o to kritičtější a přísnější. Žalobce je toho názoru, že správnímu soudu musí být utajované informace zpřístupněny v úplném rozsahu (bez jakýchkoliv limitů, tedy včetně zdrojů a podkladů). Pozastavuje se nad tím, zda mohou být utajované informace, které jsou mu v předmětné věci kladeny k tíži, postaveny na jediném nosném zdroji – poznatcích určité osoby, ačkoliv je pro orgány veřejné moci tato osoba „určitelná“. Žalobce v této souvislosti poukazuje též na to, že i dle městského soudu není možné jeho veřejně projevované postoje k válce na Ukrajině (které výslovně uvádí) označovat jako krycí manévr, neboť takové hodnocení ze strany stěžovatele je ryzí spekulací.

[11] Dále žalobce poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2023, č. j. 10 A 11/2023 - 54, ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu jiného občana Ruské federace a apeluje na kasační soud, aby ve shodě s tímto rozsudkem podrobil kvalitu utajovaných informací náležitému posouzení – zejména, zda se jedná o informaci řádně „zdrojovanou“, doloženou podklady, a tedy řádně soudem přezkoumatelnou. Upozorňuje na to, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023 - 32, uvedený rozsudek městského soudu shledal zákonným.

[12] Žalobce má za to, že stěžovatel až příliš extenzivně nadužívá utajované informace. Ve správním řízení o žádosti jeho manželky o vydání zaměstnanecké karty stěžovatel v podstatě přičítá údajnou nebezpečnost žalobce dokonce i k její tíži. I v zájmu své manželky se proto přimlouvá za to, aby Nejvyšší správní soud zřetelněji vyjádřil svůj právní názor, zda utajované informace k jeho osobě splňují test zákonnosti, věrohodnosti a správnosti, a konečně, zda poznatky z těchto podkladů mohou reálně působit na bezpečnost České republiky skrze její osobu. Jedná se tedy nejen o procesní stránku použitelnosti předmětných utajovaných informací pro účely řešení pobytu žalobce (ale i osoby zúčastněné), ale též o alespoň rámcové zhodnocení relevantnosti věcných závěrů, které mají z utajovaných informací vyplývat v kontextu toho, co již vyšlo najevo v předmětném soudním řízení správním.

pokračování

[13] Žalobce konečně navrhuje, aby kasační soud nařídil jednání, případně provedl dokazování jeho výslechem a výslechem jeho manželky. Trvá na tom, že si není vědom ničeho, proč by měl být označován za hrozbu, byť i jen potenciální. Jako důkaz navrhuje také své vlastní instagramové a twitterové příspěvky. Odkazuje rovněž na svůj závěrečný návrh přednesený na jednání před městským soudem dne 21. 6. 2023.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uplatněných (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že je to stěžovatel, kdo vymezuje předmět, a tudíž i hranice soudního přezkumu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Proto se nebude zabývat argumentací žalobce a osoby zúčastněné na řízení, která se se stěžovatelem vymezeným předmětem, tj. přezkumem závěru městského soudu o nevěrohodnosti (konkrétní) utajované informace v konkrétním správním řízení, míjí. Úkolem Nejvyššího správního soudu dále není formulovat obecné teze, jaké podrobnosti z utajované informace lze poskytnout, a jaké nikoli, protože takové vymezení je závislé na konkrétním obsahu utajované informace a předmětem kasačního přezkumu jsou vždy konkrétní závěry vyslovené krajským soudem v jím vydaném rozhodnutí. Konečně, z důvodů dále popsanych neakceptoval Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost ani návrhy žalobce na provedení dokazování.

[17] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil věrohodnost utajované informace; měl zohlednit, že byla vydána zpravodajskou službou a zároveň zvážit kontext dané věci, tj. že měl dle jejího obsahu žalobce prosazovat zájmy Ruské federace v ČR, přičemž je obecně známo, že Ruská federace v současnosti čelí mnoha mezinárodním sankcím kvůli mezinárodnímu ozbrojenému konfliktu, který rozpoutala svou agresí na Ukrajině. Stejně tak uvedl, že osoba, která je uváděna jako jeden ze zdrojů, je určitelná a informace zpravodajské služby není vymyšlená.

[18] K roli soudů při přezkumu rozhodnutí, které se opírá o utajované informace, se vyjádřil již městský soud, který v odst. 44 až 48 odůvodnění svého rozsudku příléhavě shrnul dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce; na uvedené lze proto plně odkázat.

[19] Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 - 57, specifický způsob nakládání s utajovanými informacemi plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces účastníka správního řízení na straně druhé. Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu (například nálezy ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, a ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21), Evropského soudu pro lidská práva (například rozsudky velkého senátu *Regner proti České republice* ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11, či *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku* ze dne

15. 10. 2020, stížnost č. 80982/12) i Soudního dvora EU (například rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně zneprístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů.

[20] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až (a pouze) soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil. Je přitom povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).

[21] Utajované informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021 - 78).

[22] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu dostatečně oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, přičemž o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace); v rámci soudního přezkumu musí ale aprobovat či zpochybnit věrohodnost a relevanci těchto skutečností.

[23] Jinými slovy, v případě použití utajovaných informací, k nimž je z legitimních důvodů omezen přístup účastníkovi řízení, je soudní přezkum jedinou garancí zajišťující vyloučení libovůle v rozhodování správních orgánů a tato garance je navíc považována za nutnou součást vyvážení těchto procesních omezení účastníka řízení.

[24] Stěžovatel popsal žalobcovo jednání jako účast na prosazování zájmů státní moci Ruské federace týkající se zejména jeho pracovního života. Zároveň uvedl, že je žalobcovo jednání zasazeno do určitého časového rámce, je popsáno detailně a působí věrohodně. Jako přesvědčivý vyhodnotil též rozsah poskytnutých informací.

[25] Nejvyšší správní soud se seznámil s obsahem utajované informace vedené pod č. j. D194/2022-OAM, kterou vyhodnotil pohledem výše uvedených východisek.

pokračování

Dospěl přitom ke stejnému závěru jako městský soud, totiž že doložená informace nedostojí výše uvedeným požadavkům na posouzení její věrohodnosti, respektive že míra neurčitosti tvrzení zpravodajské služby soudům neumožňuje učinit si dostatečnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací. Tento závěr nemůže zvrátit ani přesvědčení stěžovatele, že již povaha činnosti zpravodajské služby svědčí o věrohodnosti poskytnutých informací, a není zde důvod, proč by v tomto směru fabulovala. Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl, že *„ani okolnost, že informaci poskytl orgán vytvořený za účelem potírání nejnebezpečnějších forem kriminality, nemůže být důvodem pro automatické přiznání atributů věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance. Tyto atributy utajovaného podkladu musí posoudit nejprve správní orgány ve správním řízení a následně je povinen takovou úvahu učinit soud“* (rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Azs 330/2019 - 36). Ani skutečnost, že se mělo jednat o prosazování zájmů Ruské federace, jež v současné době čelí různým mezinárodním sankcím, nemůže samo o sobě postačovat jako důvod považovat utajovanou informaci za natolik závažnou, že se její odůvodnění může vymykat z judikatorně vymezených kritérií věrohodnosti.

[26] Přes zohlednění kontextu věci popsaného stěžovatelem a zasazení utajované informace do vymezeného časového rámce nemůže kasační soud dospět k jinému závěru, než že zpravodajská služba konkrétněji neuvedla, jakým způsobem se dozvěděla o žalobcově jednání a zejména v jakých souvislostech se tak stalo. Z utajované informace není zřejmé, jaká metoda byla k získání informací použita a nejsou popsány ani okolnosti a důvody, pro které má zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Zpracovatel utajované informace mohl blíže popsat okolnosti získání informace a situaci tak zasadit do širšího kontextu. Nutno podotknout, že městský soud po zpravodajské službě nepožadoval sdělení jmen či identity jejích zdrojů, ani neuvedl, že by utajovaná informace zachycovala toliko názor zpracovatele či byla vyfabulovaná, jak naznačuje stěžovatel. Zpravodajská služba uvedla pouze to, že použila určitý počet zdrojů a obecně zohlednila stupeň jejich spolehlivosti, což neumožňuje soudu učinit si žádnou představu o věrohodnosti poskytnutých informací.

[27] Jak již konstatoval rovněž městský soud, zpravodajská služba v utajované informaci zároveň sdělila, že již orgánům státu předala veškeré informace, které mohla a že žádné další informace o svých zdrojích ani metodách neposkytne. Jestliže se zpravodajská služba rozhodne, že určité informace soudu neposkytne z obavy, že by to ohrozilo její důležitý zájem, soud ji k tomu nemůže přinutit; pravomoc úkolovat zpravodajskou službu má pouze vláda a prezident republiky (§ 8 odst. 4 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách). Je na zpravodajské službě, aby vyhodnotila, zda je pro ni větším rizikem poskytnutí požadovaných informací příslušnému orgánu státu, nebo rezignace na jejich uplatnění v daném řízení. Pakliže však zpravodajská služba odmítne poskytnout informace potřebné pro ověření věrohodností jejích tvrzení, nemohou být tato tvrzení podkladem pro vydání jakéhokoli rozhodnutí zasahujícího do veřejných subjektivních práv osob.

[28] Jak bylo již uvedeno, informace zpravodajské služby neobsahovaly v nyní projednávané věci dostatečný popis zdroje získaných informací a způsob jejich získání. Kasační soud tak nemohl ověřit, zda její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, a proto nutně dospěl ke shodnému závěru, jako městský soud, že žalovaná ve spolupráci se zpravodajskou službou neunesla své důkazní břemeno ohledně

neslučitelnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a jeho setrvání na území se zájmy České republiky.

[29] Stěžovatel poukazoval rovněž na rozsudek městského soudu ze dne 21. 6. 2023, č. j. 8 A 75/2023 - 75, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce ve věci zrušení jeho zaměstnanecké karty, a jenž vycházel z totožné utajované informace. Nejvyššímu správnímu soudu je ovšem z úřední činnosti známo, že uvedený rozsudek byl zrušen jeho rozsudkem ze dne 15. 2. 2024, č. j. 2 Azs 269/2023 - 40, a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Ačkoli byl uvedený rozsudek zrušen „pouze“ pro nepřezkoumatelnost a Nejvyšší správní soud se obsahem utajované informace nezabýval, uvedl v něm *obiter dictum*, že se osmý senát městského soudu vymezil proti závěru desátého senátu téhož soudu vyslovenému v rozsudku č. j. 10 A 11/2023 - 54, jenž se týkal zohlednění zdrojů a metod užitých při získání utajované informace a při jejím hodnocení v obdobné věci jiného žalobce, jenž byl rovněž občanem Ruské federace, jejíž zájmy měl prosazovat na území ČR. Desátý senát ve zmiňovaném rozsudku mj. uvedl, že „[k]romě významu utajovaných informací se [...] soud musí zabývat také jejich věrohodností. Musí z nich být zřejmé, jakým způsobem byly získány, aby si soud mohl utvořit představu o tom, zda odrážejí skutečný stav věcí a zda nejsou zcela či zčásti zkreslené nebo smyšlené. Z kontrolní funkce správního soudnictví vůči veřejné správě totiž vyplývá, že soud nemůže policii nebo bezpečnostní službě uvěřit, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích.“ Kasační stížnost proti poslední uvedenému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 1 Azs 87/2023 - 32. Právní názor, jímž se osmý senát městského soudu vymezil vůči názoru následně aprobovanému Nejvyšším správním soudem, tedy nemůže obstát; proto neobstojí ani stěžovatelova argumentace, která na něj odkazuje.

[30] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[32] Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti představovaných odměnou jeho zástupce za jeden úkon [vyjádření ke kasační stížnosti, srov. § 11 odst. 1 písm. d), § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Ačkoli se jednalo fakticky o dvě podání, přiznal Nejvyšší správní soud odměnu pouze za jeden úkon právní služby; první podání bylo totiž pouze obecné vyslovení souhlasu se závěry městského soudu a žalobce v něm zároveň uvedl, že jej do dvou dnů doplní a konkretizuje, což učinil svým druhým podáním. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, k níž je třeba podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu připočítat 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů, celkem tedy 3 400 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená částka o 714 Kč odpovídající výši této daně. Nejvyšší správní soud tedy žalobci

pokračování

přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4 114 Kč. K zaplacení této částky byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

[33] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil, případně jí může být toto právo přiznáno z důvodů hodných zvláštního zřetele. Žádný z těchto důvodů v projednávané věci neplněn není; osoba zúčastněná na řízení proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. prosince 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu